Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία, δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1928* | *Ἔτος 4ὸν — Ἀριθ. 10*

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Τ' ἄλογα κίνησαν κι' ὁ δρόμος ἀντήχησε κάτω ἀπὸ τὰ πέταλά τους.

Στὶς δυὸ ἄκρες τοῦ δρόμου φαινόνταν σπίτια ἀπὸ κόκκινα τούβλα, κῆποι καὶ πρασινάδες, ὅπου κορίτσια καὶ παιδιὰ ἔπαιζαν χαρούμενα.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο σχεδόν, τ' ἁμάξι σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα σπίτι μὲ περιποιημένη εἴσοδο. Ἡ πρόσοψή του ἦταν πέτρινη. Πάνω σὲ μαρμάρινες κολόνες στηριζόταν μιὰ ταράτσα γεμάτη λουλούδια.

Οἱ ταξιδιῶτες μπῆκαν χωρὶς νὰ δώσουν τὰ ὀνόματά τους, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε πὼς τοὺς περίμεναν.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά. Ἐξέταζαν τὸ μεγάλο σαλόνι ὅπου τοὺς εἶχαν μπάσει, ὅταν ἄκουσαν ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο: ὁ κύριος τῆς βίλλας ἔρχόταν νὰ τοὺς ὑποδεχθῆ.

Ὑποκλίθηκαν βαθειὰ κι' ὁ ἱππότης Μάρφας ἔλαβε τὸ λόγο:

—Ὑψηλότατε, ἐρχόμαστε, ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου βαρῶνος ντὲ Μπρόκ, νὰ σᾶς διαβιβάσουμε τὰ παράπονα ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ.

—Ὁ πρίγκηψ Ἰσλὰζ φιθόρισε:

—Σᾶς ἀκούω, κύριοι.

Κι' ἐκάθησε, δείχνοντας στὸν καθένα τους ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ σύμβουλος Μάρφας ἄρχισε τότε τὰ παράπονά του:

Τὴ Βαλκανία τὴν κυβερνοῦσε ἕνας ἄντρας ἄβουλος κι' ἕνα κοριτσάκι ποὺ κατόρθωσε νὰ κάμῃ ὅλους τοὺς ὑπηκόους του ἐχθροός.

Παράστησε τὴ γλυκειὰ καὶ χαριτωμένη Ζινούλα σὰν ἕνα τέρας ἐγωϊσμοῦ καὶ μοχθηρίας. Τ' ἀστεία της, στὸ στόμα τοῦ ἐχθροῦ, γινόταν κακουργήματα· τὸ παιδικό της γέλιο δὲν ἦταν παρὰ σαρκασμὸς ποὺ «ἔκανε τὸ λαὸ νὰ ὑποφέρῃ τρομερά».

Ὁ πρίγκηψ Ἰσλὰζ ἔμεινε κάμποση ὥρα σιωπηλός, σὰ νὰ γινόταν μέσα του μιὰ πάλη. Τέλος εἶπε:

—Φαντάζεσθε λοιπὸν πὼς ὁ λαὸς δὲν εἶναι διατεθειμένος ν' ἀνεχθῆ περισσότερο μιὰ βασίλισσα μὲ τέτοια ἐλαττώματα;

«Διάβασε μόνη σου.» (Σελ. 58, στ. α'.)

—Ὁ λαὸς προτιμᾷ πάντα ἕνα βασιλέα μορφωμένο, φρόνιμο καὶ σὲ ὥριμη ἡλικία, ἀπὸ ἕν' ἀνήλικο κορίτσι ποὺ δὲν κάνει παρὰ μόνο ὅ,τι τὸ εὐχαριστεῖ.

—Μὰ ὁ στρατὸς θἆναι μαζί μας;

Σ' αὐτὸ ἀποκρίθηκε ὁ πρῶτον ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν:

—Ὑψηλότατε, ἔχουμε μιλήσει μὲ τὸν ἀρχιστράτηγο Γκάλλη. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πὼς εἶναι ἀπ' τοὺς δικούς μας. Ἂν διατάξῃ τοὺς ἀξιωματικούς του νὰ καταλάβουν τ' Ἀνάκτορα, δὲν θὰ φέρουν καμμιὰ ἀντίρρηση.

—Δηλαδή, εἶπε ὁ πρίγκηψ Ἰσλάζ, ἔχετε καταστρώσει συνομωσία καὶ θέλετε νὰ μὲ κάνετε ἀρχηγό;

—Γιατὶ ὄχι, Ὑψηλότατε; Ἄλλωστε κινδυνεύει ἡ εὐδαιμονία τῆς χώρας μας. Αὐτὸ καὶ μόνο δικαιολογεῖ τὰ σχέδιά μας. Ἂν συγκατατεθῆτε νὰ ἔλθετε νὰ μᾶς ἐλευθερώσετε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ζυγὸ ποὺ ὑπομένουμε μὲ ἀγωνία, θὰ σᾶ, ἀκολουθήσουμε, ἐμεῖς καὶ ὅλοι ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ μέλλον τῆς χώρας μας.

Ὁ πρίγκηψ ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ὁ ἱππότης Μάρφας εἶπε:

—Σᾶς ζητοῦμε μόνο δυὸ-τρεῖς μῆνες προθεσμία, γιὰ νὰ παρασκευάσουμε τὸ ἔδαφος, νὰ σκορπίσουμε τὸ σπόρο. Ὅσον θὰ ἔλθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή, θὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε.

*

Χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, ὁ πρίγκηψ ἔσφιγγε τὸ μέτωπό του μέσ' στὰ χέρια του, σὰ νἄθελε νὰ βγάλῃ τὴν ἀπόφαση ποὺ χρειαζόταν.

Ἔβλεπε μπρός του τὴ μακρινὴ Βαλκανία μὲ τὸ λαμπρό της ἥλιο, τοὺς κάμπους της, τὰ δάση της. Ἡ ὀπτασία αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ κεντήσῃ τὴ φιλοδοξία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πέθαινε ἀπὸ ἀνία καὶ ἀπραξία.

Μολαταῦτα ὁ πρίγκηψ ἐδίσταζε ν' ἀποφασίσῃ τὴν ἐκθρόνιση τῆς ἀθῶας Ζίνας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φάνηκ' ἕνας νεανίας ὥ-

«—Μὴ πονοκεφαλιάσατε, κύριε Φίλδ!» (Σελ. 65 στ. γ')

εἴκοσι χρόνων, ξανθός, γλυκομίλητος κι' ἁπλός, καὶ προχώρησε πρὸς τοὺς ξένους.

Ὁ πρίγκηψ τοὺς ἔκαμε νόημα νὰ μὴ μαρτυρήσουν τὴ μυστική τους ἀποστολή.

—Ὁ γιός μου, εἶπε ἁπλά. Ὁ σύμβουλος κ. Μάρφας, ὁ βαρῶνος ντὲ Μπρόκ. Οἱ κόριοι αὐτοὶ ἔρχονται ἀπ' τὴ Βαλκανία, τὴν ὡραία αὐτὴ χώρα, ποὺ μποροῦσε νἆταν δική μας.

—Μὰ ποῦ δὲν εἶναι. . . εἶπε χαμογελῶντας ὁ νέος.

Κι' ἐπειδὴ οἱ δυὸ ξένοι, ποὺ φαινόνταν πὼς ἦταν συνομῶτες, τοῦ ἔκαναν ἀντιπάθεια, τοὺς χαιρέτησε μὲ τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ σάλα.

Εὐθὺς μόλις ἔφυγε, ὁ σύμβουλος Μάρφας ἔδωσε πολλὲς ἀκόμη λεπτομέρειες, ποὺ θὰ ἦταν ἀνιαρὸ νὰ τὶς ἐκθέσουμε ἐδῶ. Ὁ πρίγκηψ ἐπῆρε σημειώσεις στὸ καρνέ του σὲ γλῶσσα συνθηματική.

Οἱ δυὸ συνομῶτες περίμεναν νὰ πέσῃ ἡ νύχτα. Ὕστερα, ἀφοῦ ἐβεβαίωσαν τὸν μνηστῆρα τοῦ θρόνου τῆς Βαλκανίας γιὰ τὴν ἀφοσίωσή τους, γλόστρησαν στὸ δρόμο, μέσ' στὸ σκοτάδι, κι' ἔφθασαν ἀπαρατήρητοι στὸ σταθμό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
Κακὰ συμπτώματα.

Ὁ ἱππότης Μάρφας δὲν εἶχε ἄδικο ποὺ ζήτησε δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες προθεσμία γιὰ νὰ σπείρῃ τὶς ἐπαναστατικὲς ἰδέες. Τὸ ἔργο ἦταν δύσκολο. Ἀλλὰ οἱ συνομῶτες, τυφλωμένοι ἀπ' τὴ μνησικακία κατὰ τῆς Ζίνας, ἐργαζόνταν μὲ μεγάλη ἐπιμονή.

Ὅταν ἡ μικρὴ Βασίλισσα ἐπρόκειτο νὰ βγῇ μὲ τὴν ἄμαξά της, ὁ σύμβουλος Μάρφας κι' ὁ πρῶην ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐμοίραζαν δεκάρες στὰ χαμίλια τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ φωνάζουν «κάτω!» στὸ πέρασμα τῆς βασιλικῆς συνοδείας.

Διέδιδαν ἱστορίες ἐντελῶς ἀβάσιμες: ἔλεγαν πὼς ἡ Ζίνα ἐπρόσταξε νὰ τῆς φτιάσουν ἕνα θρόνο ὁλόχρυσο, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ πὼς ἡ σπατάλη αὐτὴ θὰ ξεσπροῦσε στὴ ράχη τοῦ λαοῦ κι' ἄλλοτε πὼς ἐπρόσταξε νὰ μαστιγώσουν ἕνα ὑπηρέτη μέχρι θανάτου, καὶ πὼς καθεμέρα ἔκανε καταλόγους ὑπαλλήλων ποὺ θὰ τοὺς ἔπαυε.

Ἡ συκοφαντία εἶναι τὸ ὅπλο τῶν μοχθηρῶν, ὅπλο ἀπαίσιο μὰ ἀποτελεσματικό. Ὅταν πρόκειται νὰ βλάψῃ κανεὶς τὸν ἄλλον, δὲ μπορεῖ πάντα νὰ τὸν χτυπήσῃ ἀπευθείας,—πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦταν λιγώτερο ἀξιοκατάκριτο,—πάντα ὅμως εἶν' εὐκολώτερο νὰ διαδίδῃ εἰς βάρος του φευτιές...

*

Μιὰ ἡμέρα ἡ Ζίνα θέλησε νὰ βγῇ περίπατο. Ἔδωσε διαταγὴ νὰ ἑτοιμάσουν ἕνα ἁμαξάκι, ποὺ θὰ τ' ὁδηγοῦσε μόνη της.

Τὰ ὡραῖα ξανθόχρωμα ἄλογά της, ἡ γληγοράδα τους, ὁ χλαρὸς καὶ μυρωμένος ἀέρας, τῆς χάριζαν μιὰ βαθειὰ εὐχαρίστηση. Τὰ μάτια της λαμποκοποῦσαν καὶ τὰ μάγουλά της εἶχαν πάρει ἕνα λεπτὸ χρῶμα σὰν αὐτὸ ποὺ ἔχουν μόνο τὰ ροδοπέταλα.

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα εἶχε στείλει ἕναν ἀγγελιαφόρο νὰ φέρῃ τὴ Μίλλο καὶ τὴν Κάρολα πού, καὶ μετὰ τὴν σκηνὴ τῶν περιστεριῶν, πάλι ἦταν ἑνωμένες στὸ παλάτι.

Κι' οἱ τρεῖς μαζὶ βγῆκαν συνοδευόμενες ἀπὸ ἕναν ἔμπιστο ὑπηρέτη. Δυὸ ὡραῖοι ἵππεῖς πήγαιναν μπροστὰ κι' ἡ μικρὴ αὐτὴ συνοδεία ἦταν κάτι μαγευτικό. Τὰ τρία κορίτσια μὲ τὰ λεπτὰ λευκὰ φορέματά τους καὶ τὰ φάθινα καπέλλα τους, ἦταν ζωντανὰ λουλούδια.

Μὰ ἡ Ζίνα δὲν βρῆκε στὸ διάβα της τὶς ζητωκραυγὲς καὶ τὶς ἐπευφημίες ποὺ ἦταν συνειθισμένη ν' ἀκούῃ.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ τὴν ἔκανε μελαγχολικὴ σὰ νὰ προαισθανόταν κάτι κακό.

Ξαφνικὰ ἕνα χαμίνι ἔβαλε μιὰ φωνή:
—Κάτω ἡ Βασίλισσα!

Ἔγινε κάποια κίνηση. Οἱ χωροφύλακες ἔπιασαν τὸ παλιόπαιδο.

Ἡ Ζίνα, κατάχλωμη, γύρισε πρὸς τοὺς χωροφύλακες καὶ μὲ ὕφος περιφρονητικὸ ἀγέρωχο, εἶπε:
(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΒΡΥΣΗ

Στοῦ ἐρημικοῦ, στενοῦ δρόμου τὴν ἄκρη
στέκει ἡ γριά, τὸ λαγήνι νὰ γεμίσῃ·
λιγοστὸ καὶ θολὸ νερὸ σὰ δάκρυ
στάζει ἀπ' τὴ βρύση.

Κι' αὐτὴ θεμᾶται τώρα τὸ χωριό της,
ποῦ ἡ νεοράνα ἀστεῖοφτη ἀναβρύζει
στὴν πρώτη νιότη μὲ τὸ στοχασμό της
ξαναγυρίζει.

Στῆς πηγῆς τὰ νερὰ τὰ κρυσταλένια,
στὴ ράχη ποῦχε τὰ ἡσκερὰ πλατάνια,
—κάτω ἡ θάλασσα γαλανὴ-ἀσημένια,
ψηλὰ τὰ οὐράνια,—

Νεράϊδων ἡσκιοι στὸ νερὸ περνοῦσαν
κι' ἀντηχοῦσε μακρυὰ γλυκειὰ φλογέρα,
τὰ φύλλα χρυσοτράσινα θροοῦσαν
στὸ θεῖον αἰθέρα.

Στὸ δέντρο τῆς Ζωῆς ἐκελαΐδοῦσε
κι' ἡ ψυχὴ ποὺ δὲ γνώριζε τὸν πόνο
καί, σὰν πουλάκι ξέγνοιαστη, κετοῦσε
στὸν κάθε κλῶνο.

Σὰν τῆς πηγῆς νεράϊδα σκλαβωμένη,
ποὺ δύναμη κρυφὴ στὸ φῶς τὴν κράζει,
ἔτσι ἡ χαρὰ τῆς νιότης μαγεμένη,
γλυκὰ σπαράζει.

Μὰ τῆς γριᾶς ἡ πικρὴ ζωὴ πῶς μοιάζει
τὸ θλιβερὸ παράπονο ποὺ χύνει
λίγο θολὸ νερὸ ποὺ ἀργοσταλάζει
μὲς στὸ λαγήνι!

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΤΟ ΑΓΓΕΛΑΚΙ

—Τὴ Λούλα, τὴ Λουλίτσα ἄμα παντρέψουμε
—θὰ γίνῃ μιὰ γιορτὴ καὶ θὰ χορέψουμε...

Μέσ' στὴν κάμαρα ἦταν ἁπλωμένη μιὰ βαθειὰ ἡσυχία.

Ὁ πατέρας εἶχε ἀκουμπισμένο τὸ μέτωπο στὸ τζάμι καὶ κοίταζε στὸ δρόμο...

Ὁ πορετὸς εἶχε ἀνεβῇ ὡς τὰ σαράντα. Ἔξω, ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος,—δὲν περνοῦσε πιὰ κανείς. Τὰ φῶτα φάνταζαν μακριά, παράξενα καὶ μόνα, σὰ νὰ μὴν εἶχαν σχέση μὲ τὰ γύρω, σὰ χωριστὲς ὑπάρξεις, βαλμένες μέσ' στὸ σκοτεινὸ διάστημα, γιὰ ἕναν ἀλλόκοτα βαθὺ καὶ μυστικὸ σκοπό.

Ἡ Ἀννούλα εἶχε τρεῖς ἑβδομάδες τώρα ποὺ ἦταν ἄρρωστη κι' ἀπόφε ἦταν ἡ κρίσιμη βραδιά.

Ἡ ὄψη τοῦ γιατροῦ, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε, ἦταν ἀκόμα πιὸ πολὺ συνεφιασμένη.

Μασοῦσε τὶς κουβέντες κι' οἱ κινήσεις του ἦταν ἀόριστες καὶ νευρικές. Καὶ πρὶν νὰ κλείσῃ τὴν ξώπορτα, βρῆκε μιὰ λέξη μόνο νὰ πετάξῃ, μιὰ λέξη ποὺ εὔκολα δὲ βγαίνει ἀπ' τοῦ γιατροῦ τὸ στόμα:

—Ἔ, τί νὰ κάνουμε! Καρδιὰ καὶ ὑπομονή...

Ἦταν παλιὸς καλὸς γιατρὸς καὶ φίλος τοῦ σπιτιοῦ, καὶ εἶχαν περάσει πολλὲς μπόρες ἀπ' τὰ χέρια του.

Καὶ τὴ νύχτα, μόλις ἔσβησαν τὰ φῶτα κι' ἁπλώθηκε ἡσυχία, οἱ ἄλλοι πήγανε ν' ἀναπαυθοῦν, κι' ἔμειναν ἡ μάννα κι' ὁ πατέρας μόνο μέσ' στὴν κάμαρα.

Ἡ Ἀννούλα ὑπέφερε πολὺ στὸ κρεββατάκι της.

Ποῦ καὶ ποῦ παραμιλοῦσε ξανάλεγε νανουρισταὶ στὸν πορετό της ἕνα τραγουδάκι, ἕνα μικρὸ δικό της τραγουδάκι, ποὺ τὄλεγε στὴν κούκλα της, στὴν ἐποχὴ ποὺ ἀκόμα ἦταν καλά, ἄμα ἤθελε νὰ τὴν ἀποκοιμίσῃ:

«—Τὴ Λούλα, τὴ Λουλίτσα ἄμα παντρέψουμε—θὰ γίνῃ μιὰ γιορτὴ καὶ θὰ χορέψουμε... Τ' ἄσπρα της τὰ λιλιὰ θὰν τῆς φορέσουμε,—θὰ 'ρθοῦν τόσοι πολλοί! πῶς θὰ χωρέσουνε;..»

Εἶχε τὰ μάτια της κλειστὰ κι' ἡ ἀναπνοή της ἦταν δύσκολη καὶ στενοχωρημένη.

Ἡ μητέρα της καθόταν δίπλα στὸ προσκέφαλο κι' ὁ πατέρας ἔκανε βόλτες νευρικὲς ἀπάνω στὸ χαλί, στὶς μότες τῶν πεδιῶν, καὶ σταματοῦσε ποῦ καὶ ποῦ, κι' ἔρριχνε τὰ μάτια του στὴν κοιμισμένη Ἀννούλα μὲ ἀγωνία...

Πλησίαζαν μεσάνυχτα.

Στὸ τέλος τὴν Ἀννούλα τὴν πῆρε ὕπνος βαθύς· δὲν ἦταν ὕπνος ἀκριβῶς, μᾶλλον ἕνας λήθαργος, ὁ λήθαργος

ποὺ βρίσκεται πάντα ἴσως στὰ σύνορα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Τὸ παραμικρὸ εἶχε σταματήσει.

Τότε ὁ πατέρας πῆγε, σιγὰ-σιγά, μέσ' στὴν τραπεζαρία κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μιὰν ἐφημερίδα· γύρευε ν' ἀπασχοληθῇ μὲ κάτι τί· σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὸν πῆρε ὁ ὕπνος κι' ἔγερε ἀπάνω στὸ τραπέζι, μὲ τὴ λάμπα ἀναμμένη δίπλα.

Κι' ἡ μητέρα ἐπλώθηκε σ' ἕνα σοφᾶ, ἀπόξω στὸν ἀντρό. Σιγὰ-σιγὰ ἀποκοιμήθηκε καὶ κείνη. Εἶχε τρεῖς βραδυὲς νὰ κλείσῃ μάτι.

Καὶ τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, κατέβηκε ἕνας Ἄγγελος μὲ τὰ λευκὰ φτερά του· προχώρησε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μπῆκε μέσ' στὴν κάμαρα, καὶ ἤρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ κρεββάτι τῆς Ἀννούλας.

Ἕνα μεγάλο φῶς σκέπαζε τὴ μορφή του καὶ εἶχ' ἔρθει, καθὼς φαίνεται, νὰ πάρῃ τὴν ψυχούλα της. Περπατοῦσε τόσο σιγανά, σχεδὸν σὰν ἀέρας, ποὺ μήτε κἂν τὸ καντηλάκι δὲν τρεμόσβυνε στὸ ἀνάερο πέρασμά του.

Ἤρθε καὶ στάθηκε δίπλα στὴν Ἀννούλα.

Καὶ τότε, ξαφνικά, ἀκούστηκαν φωνές, (ἀκούστηκαν, εἶν' ἕνας λόγος: τίποτα δὲν ἀκούστηκε στὸ σπίτι) κάτι φωνὲς ἀλλόκοτες, ἄλλες ψιλὲς καὶ σριγγλιὲς κι' ἀστεῖες, ἄλλες βαθειές, κλαψάριχες, παραπονετικές,—σὰν ἀπὸ χίλια στόματα,—κι' ἄλλες εἶχαν τόνο ἱκεσίας, ἄλλες θυμοῦ καὶ θρήνου καὶ φοβέρας...

Ἦταν σὰν ξαφνικὲς διαμαρτυρίες. Ἐρχόμενες κανεὶς δὲν ξέρει ποῦθε, καὶ γέμισαν τὴν κάμαρα μὲ τὶς ἀπελπισμένες τους φωνούλες, (εἴπαμε, δὲν ἀκούστηκε τίποτα στὸ σπίτι).

Καὶ τότε ἄνοιξε ἕνα, ντουλαπάκι, καὶ βγῆκαν ἀπὸ μέσα ὅλα τὰ παιχνιδάκια τῆς Ἀννούλας: ἕνα μεγάλο κάρο ἀρνάκι, μιὰ πουπουλένια ἀρκούδα, μιὰ μαϊμοῦ, μιὰ γαλανὴ κουκλίτσα μὲ τὶς ξανθιές της μπούκλες, ἕνας κορίτσιοζάκος τόσος-δά, μὲ τὴ στραβή του καμπουρίτσα, ἕνα μεγάλο τάπι ἄσπρο καὶ κίτρινο, κι' ἕνα σωρὸ μικρότερες κουκλίτσες, ὅλες μὲ τὰ μπλὲ τους ροῦχαλάκια.

Βγῆκε κι' ἕνα μικροῦλι ἀγγελάκι, μὲ χρυσὰ φτερά, καὶ στάθηκε καὶ κεῖνο στὴ γραμμή.

Ὡς καὶ μιὰ μικροῦλα κουζινίτσα κύλησε μ' ὅλα της τὰ πιάτα καὶ σκόρπισε στὸ πάτωμα·—βγῆκαν κι' οἱ μολυβένιοι στρατιῶτες, ἕνας λόχος μὲ τὰ κανόνια τους καὶ μὲ τὶς σημαιοῦλες τους· μπροστά, προχωροῦσε ἡ μουσικὴ καὶ πίσω ἐρχόνταν τὰ στρατιωτάκια, μὲ βάδισμα κανονικό, μὲ τὰ ὅπλα τους ἐπ' ὤμου· κολοῦσε κι' ἕνα στεφανάκι καὶ κουδούνιζε.

Ὁ Ἄγγελος τότε στάθηκε λιγάκι ἀπορημένος.

Τὰ παιχνιδάκια τὸν περιτριγύρισαν κι' ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν μὲ τὶς φωνούλες τους· τ' ἀρνάκι βέλαζε γοερά, ὁ καραγκιόζης στρίγγλιζε κι' ἡ κούκλα εἶχ' ἐνωμένα τὰ χεράκια της καὶ ἦταν γονατισμένη·

—Μὴ μᾶς τὴν πάρῃς τὴν Ἀννούλα!... μὴ μᾶς τὴν πάρῃς τὴν Ἀννούλα!...

Ὁ Ἄγγελος τότε χαμογέλασε θλιμμένα καὶ φάνηκε στὸ πρόσωπό του ἕνα εἶδος ἀπορίας κι' ἀμηχανίας· ἔδειχνε μὲ τὸν τρόπο του πὼς ἤταν σταλμένος ἐπὶ τοῦτο, ἀπὸ κάποιο, καὶ πὼς δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ κάμῃ ἀλλοιῶς· κι' ἐξ ἄλλου ἦταν τόσο πολὺ συνειθισμένος στὶς ἱκεσίες καὶ στὰ παρακάλια,—κι' ἔκαμε ἕνα βῆμα πιὸ μπροστά.

Τὰ μάτια του ἔλεγαν: —Τί νὰ σᾶς κάνω; δὲ μπορῶ!...

Τότε εὐθὺς οἱ φωνὲς ἄλλαξαν τόνο κι' ἔγιναν πιὸ ἔντονες καὶ πιὸ ἀπειλητικές.

Τὰ ζωαράκια μοῦγκριζαν, οἱ σφυριχτερούλες σφόριζαν, γίνηκε παυδαιμόνιο σωστό· κι' οἱ μολυβένιοι στρατιῶτες παρατάχθηκαν εὐθὺς σὲ τάξη μάχης. Ἔβαλαν τὰ κανόνια τους μπροστά, οἱ μουσικοὶ τραβήχθηκαν στὴν μπάντα, κι' ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς, διέταξε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Γεμίσατε!..

Τὸ θέαμα ἦταν κωμικὸ μαζὶ καὶ θλιβερό, τόσο σπαραχτικὸ καὶ τόσο ἀστεῖο, ποὺ ὁ Ἄγγελος σταμάτησε καὶ πάλι, καὶ μάλιστα χαμήλωσε τ' ἀγγελικά του μάτια.

Τότε τ' ἀγγελάκι ἀνέβηκε στὰ κάγκελα τοῦ κρεββατιοῦ καὶ εἶπε μὲ μιὰ φιλη-φιλὴ λυπητερὴ φωνούλα:

—Πάρε μ' ἐμένα, εἶμαι κι' ἐγὼ ἀγγελάκι.

Κι' ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀγγέλου ράγισε μονομιᾶς· δυὸ λαμπρὰ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια του. Δίπλωσε τὰ κατάλευκα φτερά του καὶ τράβηξε σιγὰ-σιγὰ στὴν πόρτα, καὶ βγῆκε τόσο ἀθόρυβα καὶ σιγανὰ ὅπως εἶχ' ἔρθῃ.

Ἡ Ἀννούλα, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, κοιμόταν βαθειά.

Ἴσως νὰ τὰ εἶδε ὅλ' αὐτὰ στὸν ὕπνο της,—ποιὸς ξέρει· τὸ πιθανότερο ὅμως εἶναι πὼς δὲν εἶδε τίποτα.

Τ' ἄλλο πρωΐ, ξύπνησε καλύτερα· ἡ κρίση εἶχε περάσει.

Ὁ γιατρός, ποὺ ἦρθε σχεδὸν ἀκόμα πρὶν νὰ πάρῃ ἡ μέρα, τοὺς εἶπε τώρα καθαρὰ τὶ κίνδυνο διέτρεξε καὶ τὶς ἐλπίδες ποὺ εἶχαν γεννηθῇ.

Ὁ ἥλιος ἔφεγγε λαμπρός, ἦταν μιὰ μέρα ἀνέλπιστα γλυκειά. Τὰ πουλάκια κελαϊδοῦσαν, σὰ νὰ ἦταν ἄνοιξη, στὰ μέσα τοῦ Γενάρη.

Κι' ἔτσι τὴν Ἀννούλα τὴν ἔσωσαν τὰ παιχνιδάκια της. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἔπαιζε πάλι σὰν καὶ πρῶτα· ἔντυνε καὶ κοίμιζε τὴν κούκλα της, ἔπαιζε μὲ τὰ στρατιωτάκια της· Μονάχα τὸ ἀγγελάκι δὲν ὀπῆρχε.

Κι' οὔτε κανένας τὸ θυμήθηκε ποτέ· ὥς κι' ἡ Ἀννούλα τὸ εἶχε ἐλθότελα ξεχάσει. Μπορεῖ νὰ τὄφαγαν οἱ ποντικοὶ στὸ ἀρμάρι.

Σὲ κανένος ὅμως τὸ νοῦ δὲν ἔπῃτε πὼς τ' ἀγγελάκια δὲν τὰ τρῶνε οἱ ποντικοί,—καὶ πὼς πολλὲς φορὲς τ' ἄψυχα πράγματα ἔχουν ὡραιότερες ψυχὲς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΑΡΙΓΟΥΔΑ

Ἤμουνα στὸ Ἀηδονοχώρι, στὴ καρδιὰ τοῦ χειμῶνα. Ἔκανε κρύο, δυνατὸ κι' οἱ ἄνθρωποι γύρευαν ἀραιοὶ στὸ δρόμο μὲ τὶς βαρειὲς καὶ μακρυὲς κάπες τους. Ἐκεῖ ποὺ πήγαινα, ἀπάντησα δυὸ κοριτσάκια ὁ ἕνας τεσσάρων χρονῶν τὸ καθένα, μὲ τὰ προσωπάκια τους ρόδινα ἀπὸ τὸ κρύο.

«Ποῦ πᾶτε, καλά μου κοριτσάκια;» τὰ ρώτησα.

«Στῆς θειᾶς μου τῆς Ἀντωνιᾶς» μοῦ εἶπε τὸ ἕνα μὲ θάρρος· καὶ τὰ μαῦρα ματάκια του μὲ κοιτάζανε μὲ περιέργεια.

«Πῶς σὲ λένε, μικροῦλα μου;»

«Μαριγούδα».

«Ἐσένα;»

«Ἑλένη.»

«Μπράβο, καλά μου κοριτσάκια, πηγαίνετε γρήγορα, γιατί κάνει κρύο» τοὺς εἶπα καὶ τὰ χάϊδεψα στὰ προσωπάκια.

Τὴν ἄλλη μέρα περνοῦσα ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Ἐκεῖ ποὺ πήγαινα, κατάλαβα ὅτι κάποιος μ' ἔπασε ἀπὸ τὰ γόνατα. Ἔσκυψα καὶ εἶδα τὴ Μαριγούδα, ποὺ μὲ εἶχε ἀγκαλιάσει ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ μ' ἔβλεπε μὲ τὰ ἀγγελικά της μάτια γεμάτη ἐμπιστοσύνη, ἐνῶ στὰ κόκκινα χεῖλη της ἄνθιζε τὸ παιδικὸ χαμόγελο ποὺ μοιάζει μὲ ἀνοιξιάτικο τριαντάφυλλο ὅταν τὸ βλέπει κανεὶς πρωΐ-πρωΐ. Μὲ εἶχε ἀναγνωρίσει κι' ἔτρεξε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν χθεσινό της φίλο, τὸν ξένο ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔδειξε ἀγάπη μιᾶς στιγμῆς καὶ τὴν ἄφησε.

Μικρὰ ἀγγελοῦδια, ἔχετε περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη παρὰ ἀπὸ ψωμὶ καὶ τὴν ἀποδίδετε μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ μόνο σεῖς τὸν ξέρετε καὶ ποὺ ὅμα μεγαλώσετε τὸν χάνετε.

Δ. Π. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

13

Σὰν δὲν κάνεις ὅ,τι τάξεις,
Ὄνομα γιὰ ψεύτης βγάζεις.

CHEF

ΑΘΗΝΑ Ι' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Αἰ ποιός δὲν πιστεύει τὰ ὄνειρα;.. Νά, τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ φίλο μας **Κεραυνοβόλο Ἱππότη** *μὲ διάφορες ἀπορίες κι' ἐρωτήσεις περὶ ὀνείρων, στὸ τραπέζι μας, ἡ μιά μου κόρη εἶπε:*

—Εἶδα ἀπόψε ἕνα πολὺ ἄσχημο ὄνειρο γιὰ τὸν ξάδερφό μας τὸν Τάδε.

—Ὁ καϊμένος, ἐπρόσθεσε ἡ ἄλλη, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὄνειρο τῆς ἀδελφῆς της· τί θὰ πάθῃ ἄρα γε;

—Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάξῃ!.. ψιθύρισε ἀνήσυχη κι' ἡ γυναίκα μου.

Ἔ, λοιπὸν ἀνησύχησα λιγάκι κι' ἐγώ. Καὶ ρώτησα τὴν κόρη μου νὰ μοῦ πῇ τί ὄνειρο εἶδε.

—Μὰ νά, ἄρχισε μὲ κάποιο διαταγμό· στὴν ἀρχή, κάποιος ἦρθε, λέει, καὶ μᾶς εἶπε πὼς πέθανε, ἢ πὼς θὰ πεθάνῃ, δὲ θυμᾶμαι... ἔπειτα...

—Φτάνει! τὴν ἔκοψα μὲ ἀνακούφιση. Ὁ ξάδερφός σας θὰ ζήσῃ ἑκατὸ χρόνια. Ἡσυχάστε!

Ἐκείνη τὴν ὥρα, βλέπετε, πίστευα στὰ ὄνειρα κι' ἐγώ. Ἢ μᾶλλον πίστευα στὸν... Ὀνειροκρίτη, ποὺ λέει πὼς ὁ θάνατος, στὸν ὕπνο, εἶναι καλό. Ἔπειτα σκέφτηκα πὼς αὐτὰ εἶναι λόγια χωρὶς καμμιὰ ἴσως βάση. Εἶχα ἡσυχάσει ὅμως. Κι' ἀφοῦ ἔβλεπα καὶ τὶς ἄλλες ἥσυχες, ἔκρινα ὁλοσχιόλου περιττὸ νὰ τὶς ξαναησυχάσω...

Τἀπόγεμα ἔλαβα τὸ γράμμα τοῦ φίλου μας, ποὺ μὲ ρωτᾷ τί εἶναι τὰ ὄνειρα καὶ ποιὸν πρέπει νὰ πιστέψῃ: τὸ δάσκαλό του ποὺ μιὰ μέρα στὸ σχολεῖο τοὺς εἶπε, πὼς τὰ ὄνειρα προέρχονται ἀπὸ βαρυστομαχιά; ἢ τὸν Ὀνειροκρίτη ποὺ τὰ θεωρεῖ ὅλα προφητικὰ καὶ τὰ ἐξηγεῖ λεπτομερέστατα; ἢ τὴν Ἱστορία, τὴν Ἱερὰ καὶ τὴν ἄλλη, ποὺ ἀναφέρει τόσα ὄνειρα ποὺ βγῆκαν; Νὰ λοιπὸν ἕνα ζήτημα μεγάλο καὶ σπουδαῖο: Τὰ ὄνειρα! Ἂν τὸ πάρῃ κανεὶς ἐπιστημονικά, θετικά, δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο. Ἡ Φυσιολογία κι' ἡ Ψυχολογία ἐξηγοῦν πὼς γίνονται τὰ ὄνειρα: Ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται πάντα σχεδὸν μὲ εἰκόνες. Ὅ,τι σκέπτεται δηλαδή, τὸ φέρνει μπροστά του, τὸ βλέπει μὲ τὸ νοῦ. Ὅταν κοιμᾶται ὅμως, κι' ὄχι πολὺ βαριά,—προπάντων τὴν ὥρα ποὺ μόλις ἀποκοιμήθηκε ἢ ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ ξυπνήσῃ,—τὶς εἰκόνες αὐτὲς τῆς σκέψης τοῦ τὶς βλέπει ζωηρές, σὰν πραγματικές. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρο. Στὸν ὕπνο μου συλλογιέμαι τὸν Ἄλφα καὶ τὸν βλέπω σὰ ζωντανό. Τὸν πιάνω, μὲ πιάνει, τοῦ μιλῶ, μοῦ μιλᾷ, ἀπαράλλαχτα ὅπως στὴ ζωή. Τὸ ἴδιο ὅταν συλλογιέμαι κι' ἕνα πρόσωπο φανταστικό, ἕναν Ἄγγελο π. χ: Τὸν βλέπω ὅπως τὸν φαντάζομαι. Ἐπίσης μπορῶ νὰ ἰδῶ καὶ πράξεις φανταστικὲς ἢ τῆς φαντασίας μου: πὼς περπατῶ ἄξαφνα στὴ θάλασσα, ἢ πὼς πετῶ στὸν ἀέρα, ἢ πὼς τοξειδεύω σὲ ἄγνωστες χῶρες, ἢ πὼς ἀνεβαίνω στὸν οὐρανό, ἢ πὼς γκρεμίζομαι ἀπὸ μιὰ βουνοκορφὴ καὶ καθεξῆς.

Τὰ πιὸ συνειθισμένα, τὰ πιό.. φρόνιμα ὄνειρα εἶναι ἐντυπώσεις μας ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ μᾶς συνέβησαν, ἢ ἐπρόκειτο, ἢ μποροῦσε νὰ μᾶς συμβοῦν, ἐξακολουθοῦμε νὰ τὰ σκεπτόμαστε καί, φυσικά, νὰ τὰ βλέπουμε καὶ στὸν ὕπνο μας. Ἀλλὰ εἶναι καὶ ὄνειρα ἐκτακτα, ἀλλοιώτικα, παράξενα, τρελά. Κι' αὐτὰ τὰ βλέπουμε σὲ μιὰ ἔκτακτη σωματικὴ ἢ ψυχικὴ κατάσταση. Π. χ: σὲ μιὰ βαρυστομαχιά,—ὅπως εἶπε κι' ὁ δάσκαλος,—σ' ἕναν πυρετό, σ' ἕνα μεθύσι, σὲ μιὰ λύπη, σὲ μιὰ χαρά. Κι' ὅτι τὰ ὄνειρα, γενικῶς, εἶναι ἀνάλογα μὲ τὴ σωματικὴ κατάσταση, ποὺ ἐπιδρᾷ στὸ νοῦ καὶ στὴ σκέψη, αὐτὸ πιὰ εἶναι ἀποδειγμένο. Ἔφτασαν μάλιστα νὰ προκαλοῦν ὄνειρα κατὰ βούλησιν. Ἔτσι διάβασα κάπου,—ἀλλὰ δὲν τὸ δοκίμασα,—πὼς ἂμα κοιμηθῇ κανεὶς μ' ἕνα ζεστὸ ἐπίδεσμο στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ καὶ στὸ σβέρκο, ὥστε νὰ προκληθῇ κάποια ὑπεραιμία στὴν παρεγκεφαλίδα, βλέπει ὄνειρα ὁλικὰ καὶ πεζά. Ἀπεναντίας, ἂν δέσῃ ζεστὰ τὸ μέτωπό του, ὥστε ἡ ὑπεραιμία νὰ προκληθῇ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, βλέπει ὄνειρα ἰδανικά, ποιητικά, αἰθέρια.

Ἐπίσης γνωστὸ κι' ἀποδειγμένο εἶναι πὼς ἡ σκέψη τοῦ κοιμισμένου ἀνθρώπου ἔχει καὶ μιὰν ἄλλη θαυμαστὴ ἰδιότητα: τρέχει πολὺ-πολὺ ταχύτερ' ἀπὸ τὸ χρόνο ποὺ θὰ χρειαζόταν, ὄχι μόνο γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ στὸν ξύπνο του ὁ ἄνθρωπος αὐτὰ ποὺ σκέπτεται, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς νὰ τὰ σκεφθῇ. Μὲ ἄλλους λόγους, ὄνειρα φανταστικῆς διαρκείας ἡμερῶν, ἑβδομάδων, μηνῶν, τὰ βλέπουμε σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Κι' ἀναφέρεται μάλιστα τὸ παράδειγμα κάποιου, ποὺ εἶδε στὸν ὕπνο του πὼς ἔκαμε ἔγκλημα, πὼς τὸν ἔπιασαν, πὼς τὸν ἐδίκασαν, πὼς τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο, πὼς τὸν ἀνέβασαν στὴ λαιμητόμο καὶ πὼς ἔπεφτε τὸ μαχαίρι νὰ τὸν κόψῃ, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ξυπνοῦσε κατατρομαγμένος. Ἕνα ὄνειρο δηλαδὴ φανταστικῆς διαρκείας ὁλοκλήρων μηνῶν. Κι' ὅμως ὁ ἄνθρωπος τὸ εἶδε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἐξύπνισε κάποιο σίδερο τοῦ κρεββατιοῦ του ποὺ ἔπεσε καὶ τὸν ἐκτύπησε στὸ λαιμό. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ ὥς τὴν ἄλλη, μόλις εἶχαν περάσει μερικὰ δευτερόλεπτα! Αὐτὸ μᾶς δείχνει ἀκόμα πὼς ὁρισμένα ὄνειρα προκαλοῦνται κι' ἀπὸ μιὰ ἐξωτερικὴ αἰτία, ὅπως τὸ σίδερο ἐκεῖνο πού, πέφτοντας στὸ λαιμό του, ἔκαμε τὸν ἄνθρωπο νὰ ἰδῇ πὼς ἔκαμε ἔγκλημα ποὺ τὸν ὡδήγησε στὴ λαιμητόμο! Ἔτσι βλέπουμε πὼς κάνει σεισμὸ ὅταν μᾶς κουνοῦν τὸ κρεββάτι, πὼς τσακωνόμαστε μὲ κάποιον ὅταν μᾶς τραβοῦν νὰ ξυπνήσουμε, καὶ καθεξῆς.

Βλέπετε λοιπὸν πὼς ἡ ἐξήγηση τῶν ὀνείρων, ὡς ψυχοφυσιολογικῶν φαινομένων χωρὶς καμμιὰ ἄλλη σημασία, δὲν εἶναι δύσκολη. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν περιορίζεται 'ς αὐτό. Ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα παρακλάδια. Κι' αὐτὰ θὰ τὰ ἐξετάσουμε στὸ ἐρχόμενο.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ **JULES SANDEAU***]*

Σ'. (Συνέχεια)

Τίποτα δὲν πρέπει νὰ περιφρονοῦμε. Ἀπ' ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ πράγματα, ποὺ ἐπειδὴ δὲν τρωγόνταν, στὴν ἀρχὴ φάνηκαν ἄχρηστα, δὲν ὑπῆρχε οὔτ' ἕνα ποὺ νὰ μὴν ἦτανε χρησιμότατο. Ὁ Κουπιὰς ἔπιασε τὸ τσεκούρι κι' ἄρχισε νὰ καταχερίζῃ μὲ τὰ σωστά του τάνοιγμένα πλευρὰ τῆς βάρκας. Κι' ἐνῷ αὐτός, μὲ πονκνὰ κι' ἀλλεπάλληλα κτυπήματα, τὰ κατακερματίζε, οἱ ἄλλοι μάζευαν τὰ κομμάτια καὶ τὰ στίβαζαν ὅπως ὅπως στὸ μέρος ποὺ τοὺς εἶχε δείξει.

Δὲν ὑπάρχει τόσο μεγάλη συμφορὰ ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴ μετριάζῃ καὶ νὰ τὴ διασκεδάζῃ ἡ κοινὴ συνεργασία.

Τὸ σπάσιμο τῶν σανίδων ποὺ τιναζόνταν στὸν ἀέρα κομμάτια-κομμάτια τὰ κομμάτια αὐτὰ ποὺ ἔφαχναν νὰ τὰ βροῦν στὸ σκοτάδι φηλαφητά· οἱ δρόμοι ποὺ ἔκαναν ἡ ἄμιλλα ποιὸς νὰ ξεπεράσῃ τὸν ἄλλον· ἡ προθυμία κι' ἡ ἐπιμέλεια ποὺ ἔδειχναν 'ς αὐτὸ τὸ κουβάλημα τῶν ξύλων, σὰν τὰ μερμήγκια· τὰ συχνά τους πεσίματα, εἴτε γιατὶ γλυστροῦσαν στὰ γλυστερὰ θαλασσινὰ φυτά, εἴτε γιατὶ σκοντροῦσαν μεταξύ τους ἀπὸ τὴν πολλὴ βία· ὅλ' αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶχαν σὲ κίνηση, τοὺς ἔκαμαν σιγὰ-σιγὰ νὰ λησμονήσουν τὴ συμφορά τους καὶ νὰ γίνουν φαιδροὶ κι' εὔθυμοι.

Ἡ στίβα ὁλοένα μεγάλωνε.

Ἄ, τὴ στιγμὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ ὁ καπετὰν Κουπιάς, περικυκλωμένος ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖο του, ἔτριψε ἕνα σπίρτο στὸ ὄφασμά τοῦ παντελονιοῦ του κι' ἄναψε τὰ πισωμένα πανιὰ καὶ τὰ στουπὶ ποὺ τὰ εἶχε βάλει στὴ μέση τῆς στίβας!

Ὅλοι κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους, ὅλων οἱ καρδιὲς περίμεναν μὲ παλμοὺς τὸ ἀποτέλεσμα.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐφάνηκε τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα σύννεφο καπνοῦ τόσο πυκνό, ὥστε τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας ἔγινε σκοτεινότερο.

Πέρασαν κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἡ ἀγωνία τῶν παιδιῶν ἦταν ἀνέκφραστη.

Σὲ λίγο ὅμως, μιὰ κοκκινωπὴ λάμψη φώτισε τὸν καπνό, γραμμὲς σπινθηροβόλες φάνηκαν στὴ βάση τῆς στίβας, ἡ φωτιὰ ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ μὲ μεγάλη ὁρμὴ κι' εὐθὺς ἀνέλαμψε μιὰ τεράστια φλόγα, πανύψηλη, ποὺ ἐφώτισε τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ κύματα.

Ἔτσι καὶ τοῦ Ἀη-Γιάννη τοῦ Λιουμπαρδιάρη ἢ τοῦ Φανιστῆ, τὰ παιδιὰ ἄναβαν στοὺς δρόμους φωτιές. Μὰ ποτέ, καμμιὰ δὲν τοὺς φάνηκε τόσο χαρμόσυνη, ὅσο ἡ φωτιὰ ἐκείνη ποὺ ἄναψαν ἀπὸ τὰ σανίδια τῆς σπασμένης βάρκας τους γιὰ νὰναγγείλουν τὴ συμφορά τους. Ἔβλεπαν τὴ φλόγα κι' ἐχαιρόνταν σὰ νὰ γόριζαν κιόλας στὰ σπίτια τους. Ὁ καπετὰν Κουπιὰς εἶχε βάλει πιὰ κάτω τὸν Πλημμύρη καὶ καθαυτὸ ἐβριάμβευε. Μὲ πόση ἐξαρίστηση ἔβλεπε τοὺς συντρόφους του κατευχαριστημένους ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του! Κανείς τους, ἀλήθεια, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς ἡ τεράστια ἐκείνη φλόγα θὰ τραβοῦσε στὸ βράχο ὅσα πλοῖα θὰ περνοῦσαν στὸ πέλαγος δέκα λεύγες τριγύρω. Ὅλοι ἐπίστευαν πὼς ἐπλησίαζε ἡ ὥρα τῆς σωτηρίας τους κι' ἀπὸ τὴν πολλή τους χαρὰ ξεφώνιζαν, ἐνῷ ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, οἱ γλάροι ποὺ ξύπνησαν ἄξαφνα, πετοῦσαν τρομαγμένοι ὁλόγυρα στὸ βράχο τους, ἀφίνοντας ἄγριες κραυγές...

Ζ'

Ἄσπρες Ἀρκούδες

Οἱ ὧρες τῆς νύκτας περνοῦσαν. Οἱ σανίδες δὲν εἶχαν πιὰ φλόγα κι' οἱ μικροί μας φίλοι, ἀραδιασμένοι γύρω στὴν ἀνθρακιά, ζεσταινόνταν.

Πότ' ἐπιτέλους θὰ φαινόταν τὸ πλοῖο ποὺ ἔλπιζαν ἀκόμα πὼς θὰρχόταν νὰ τοὺς σώσῃ;

Περίμεναν, περίμεναν, μὰ τίποτα!

Ὁ πυρετὸς ἐκεῖνος ποὺ τοὺς εἶχε κυριεύσει στὴν ἀρχή, ἔπεφτε, σβυνόταν λίγο-λίγο, ὅπως ἡ φωτιὰ ἀπὸ ἔλλειψη ὑλικοῦ· καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες ἀκόμα, εἶχαν ἔλθει στὴν κατάσταση ἐκείνη τῆς ἀτονίας καὶ τοῦ μαρασμοῦ ποὺ διαδέχεται τὶς μεγάλες κρίσεις.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀτονία αὐτὴ τοὺς τὴν ἔδιωξε ὕστερα ἡ μεγάλη ἀπελπισία ποὺ ἄξαφνα τοὺς ξανακυρίευσε. Ὅταν μάλιστα συλλογιζόνταν πὼς θὰ ἐγόριζαν στὸ χωριό,—ἂν ἦταν τρόπος νὰ γορίσουν,—αἰσθανόνταν μεγάλη ταραχὴ καὶ φόβο. Τοὺς ἔτυπτε ἡ συνείδησή τους, νά! Γιατὶ φανταζόνταν τὴν ἀγωνία τῶν γονέων τους καί, μὲ ὄχι λιγότερη φρίκη, τὴν ὀποδοχὴ ποὺ τοὺς περίμενε...

Ὁ Στέφανος δὲν ἐφαινόταν οὔτε πιὸ ζωηρὸς οὔτε πιὸ ἥσυχος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Γιατὶ φανταζόταν κι' αὐτὸς τὴ μητέρα του ἀπελπισμένη, νὰ τρέχῃ στάκρογιάλι σὰν τρελὴ καὶ νὰ τὸν γορεύῃ. Ἤξερε πόσο τὸν ἀγαποῦσε ἡ μητέρα του κι' ἡ συναίσθησή τοῦ κακοῦ ποὺ τῆς ἔκανε τώρα, ἐσπάραζε τὴν καρδιά του. Ἤξερε ἀκόμη ὁ Στέφανος πολὺ καλά, πὼς ἡ μητέρα του ἦταν αὐστηρὴ σὲ μερικὲς περιστάσεις καὶ καταλάβαινε πὼς τὸ φταίξιμό του ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ παραελπίζῃ πὼς θὰ τοῦ τὸ συγχωροῦσε.

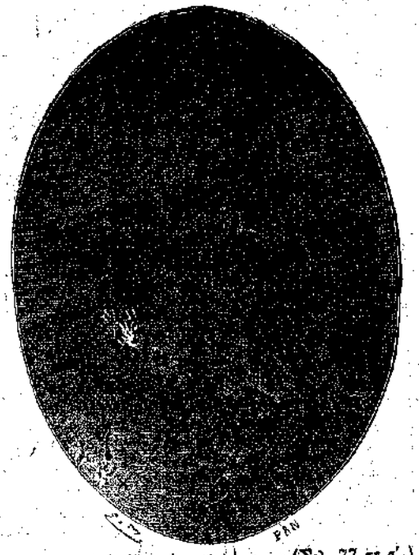

«Ἀνέλαμψε μιὰ τεράστια φλόγα...» (Σελ. 77, στ. α'.)

Ἔτσι τὰ παιδιά, ὅπου κι' ἂν γόριζαν τὰ μάτια, δὲν ἔβλεπαν παρὰ πράγματα ..σκοῦρα. Κακὰ θὰ τὴν εἶχαν κι' ἄν ἔμεναν στὸ βράχο, κακὰ θὰ τὴν εἶχαν κι' ἂν γόριζαν στὸ χωριό. Ἐδῶ τὸ φάσμα τῆς πείνας, τῆς ἀνθρωποφαγίας, τοῦ θανάτου· ἐκεῖ ἡ βέργα τῆς μητέρας ἢ ὁ βούρδουλας τοῦ πατέρα. Ξαναβλέπαν σὰ γλυκότατο ὄνειρο τὰ δωμάτια ὅπου εἶχαν γεννηθῆ, τὸ τζάκι ὅπου καθόνταν τὸ βράδυ καὶ διασκέδαζαν μὲ παραμύθια, τὸ τραπέζι ποὺ τοὺς ἐμάζευε τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ τὰ κρεββατάκια ὅπου κοιμόνταν ζεστά-ζεστά. Τώρα, γιὰ πρώτη φορά, καταλάβαιναν τί ἔχασαν μὲ τὴν παρακοή τους, ἀναγνώριζαν πόσο εὐτυχισμένα παιδιὰ ἦταν ὥς τὴν κακὴ ἐκείνη ὥρα, καὶ τὰ κακόμοιρα ἔχυναν δάκρυα πόρινα. Ἄ, τί σκληρὰ ποὺ τιμωροῦνταν! Κι' ὅμως τώρα μόλις ἄρχιζε ἡ τιμωρία τους.

Καὶ πάλι ὁ Κουπιὰς τὰ παρηγόρησε καὶ τὰ ἐνθάρρυνε.

—Ἄλλο κακὸ πάλι μὲ σᾶς! τοὺς ἐφώναξε. Θἀφήστε, λέω ἐγώ, εἰς κλάψες καὶ εἰς γρίνιες, ἀλήθεια κι' ἄν' ἀλήθεια; Καζάνι μοῦ κάνατε τὸ κεφάλι μου! Καλὰ εἴσαστε δῶ-χάμω. Τὰ πόδια σας εἶναι ζεστά, τὰ κεφάλια σας κρύα καὶ τὰ στομάχια σας ἐλαφρά. Τί ἄλλο θέλετε λιπὸν καὶ κλαῖτε; Ἀλμὴν ἐξέχασαν νὰ σιδεράσουν τὰ λινὰ σεντόνια τοῦ πρίντσηπα Πλημμύρη; μὴ δὲν ἐφοδόσκωσαν καλὰ τὸ πουπουλένιο στρῶμα τοῦ κόντε Χοιρομέρη; ἢ μὴν ἔχασαν τὶς παντοῦφλες καὶ τὴ ρομπαπάμαρα τοῦ λόρδου Φυτιώτη. Ντροπή σας, λέω ἐγώ! Μωρέ, χαρὰ στὰ θαλασσοπόλια ποὺ μὲ βρήκανε!.. Ἐλᾶτε, τώρα σὲ λίγο θὰ ἰδῆτε νὰ προβάλλουν εἴκοσι κομμάτια καράβια καὶ νὰ μοιλώνουν ποιὸ νὰ μᾶς πρωτοπάρῃ. Μὰ καὶ σᾶς μόνο ἕνα πράμμα θὰ σᾶς δυσκολέψῃ: ποιὸ νὰ πρωτοδιαλέξετε. Τί ὀποδοχὴ ὅμως νὰ μᾶς περιμένῃ στὸ χωριό; Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς γελάσω. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ἔχουν στημένο κατάρτι μὲ βραβεῖα, οὔτε τραπέζι στρωμένο στὸ γιαλὸ γιὰ τὶς ἀφεντομουτσουνάρες μας! Δὲ θὰ μοῦ φανῇ μάλιστα παράξενο, ἂν ἡ ἀχάριστη πατρίδα μας δειχτῇ τόσο τσιγγούνα, ὥστε νὰ μὴν κάνῃ πρὸς τιμή μας καὶ μερικὰ ποροτεχνήματα. Ὅσο γι' ἀποζημίωση ὅμως, θαρρῶ πὼς μπορῶ νὰ σᾶς ἡσυχάσω: ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἀγαπᾶτε τοὺς φούσκους ἢ τοὺς σφαλιάρους, θὰ φᾶτε τῆς χρονιᾶς σας!.. Ἀμ' ἐγώ, ἐγὼ ποὺ θὰ ξεπληρώσω ὅλες τὶς ἁμαρτίες τὶς δικές σας; Ὤχ, τί ἔχω νὰ πάθω, ὁ κακόμοιρος! τῶν παθῶν μου τὸν τάραχο, ποὺ λένε! Μπρέ, θὰ μὲ σπάσουν στὸ ξύλο, θὰ μοῦ κάμουν τὰ πλευρά μου σὰν τὴν κοιλιά μου μαλαφά. Ὅσο συλλογιέμαι πὼς ἡ βάρκα τοῦ μπαμπᾶ μᾶς ζεσταίνει αὐτὴν τὴν ὥρα, τοὔρτουρας μὲ πιάνει... Ἔ, μὰ τί κάθουμαι τώρα καὶ σᾶς λέω τέτοια πράμματα; Τί κούταμάρα! κάθουμαι καὶ λογαριάζω, ὁ βλάκας, τὸ ξύλο ποὺ θὰ φάμε καὶ δὲν κοιτάζω τὴ συμφορά μας καὶ τὴν κατάντια μας... Αἴ, παιδιά! Ἀκοῦστε!

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΩΡΙΣΜΟΙ - ΑΝΤΑΜΩΣΕΣ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 22.)

Ἀπ' τ' ἀκρογιάλι σειοῦνε τὰ μαν-
[τήλια
Σ' ἐκείνους ποὺ θὰ φύγουνε μα-
[κρυά τους
Καὶ κάτι λὲν τρεμουλιαστὰ πά-
[χελια
Καὶ σὰ διαμάντια τρέχουνε τὶ-
[δάκρυά τους.

Ἀπ' τ' ἀκρογιάλι σειοῦνε τὰ μαν-
[τήλια
Σὲ κείνους ποὺ νά, ἔφτασαν κον-
[τά τους.
Στέλνουν φιλιὰ χαρούμενα τὰ
[χείλια
Καὶ χύνεται στὰ πρόσωπα ἡ χα-
[ρά τους.

Στ' ἀκροθαλάσσι ἀκίνητη ποὺ
[μένω,
Δικό μου θέλω τοῦ καθένα σας
[τὸν πόνο,
Καὶ τὴ χαρά σας τὴν ἀπολαβαίνω
Καὶ νοιώθω μιὰ στιγμὴ πὼς ξα-
[νανιώνω.

Ζανθὴ Ἑλληνοπούλα

ΕΝΩ ΒΡΕΧΕΙ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 32.)

Ἔξω βρέχει ἀδιάκοπα. Ἡ ὑπηρέτρια μᾶς λέει πὼς ὁ Θεὸς ἐθύμωσε γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνοιξε τοὺς καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ. Μὰ εἶναι σωστό, πῆτε μου, γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων νὰ βρέχεται κι' ὁ κατμένος ὁ γάτος μου; Τὸν βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρο, νὰ προσπαθῇ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴ βροχὴ μὲς στὸ κούφωμα ποὺ σχηματίζει ἡ ἀπέναντι πόρτα. Εἶναι ἀξιολύπητος... Λὲς καὶ κλαίει καὶ τὰ δάκρυά του τρέχουν ἄφθονα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ἀπὸ παντοῦ, ἀκόμη κι' ἀπὸ τὴν πλάτη του ποὺ εἶναι κατα-μουσκεμένη ἀπ' αὐτά. Μόνο ἡ οὐρά του δὲν κλαίει, γιατὶ εἶναι μέσα στὰ πόδια του προφυλαγμένη...

Τὸν λυπᾶμαι. Ἀνοίγω τὴν πόρτα κι' αὐτὸς τρεχάτος μπαίνει μέσα στὴ ζεστὴ κάμαρα, μὲ τὴν οὐρὰ ψηλά. Κάθεται κοντὰ στὴ φωτιά, κι' ἐνῶ ὁ καϊμένος σκουπίζει τὰ δάκρυά του, μοῦ λέει τὸ παράπονό του.

Ἐγὼ, τὸν παρηγορῶ, τοῦ λέω πώς; ἂν δὲν ἦταν ἔξω, ἂν δὲν γύριζε στὴ γειτονιά, δὲν θὰ βρεχόταν. Μὰ ὁ γάτος μου δεν μὲ προσέχει πιά. Κοιτάζει ἔξω κάτι τι ποὺ κάνει τὶς κόρες του νὰ πιάνουν ὅλο του τὸ μάτι, ὅπως ὅταν μέσα στὸ σκοτάδι παραμονεύει τὸν ποντικό. Παρίεργος, κοιτάζω ἔξω, γιὰ νὰ ἰδῶ τί προκαλεῖ τόσο τὴν προσοχὴ τοῦ γάτου μου, καὶ βλέπω τὸν Μπιρμπῆ. Ὁ γάτος μου αὐγοτεύει. «Ὁ Μπιρμπῆς ἐδῶ!!» Οἱ τρίχες του σηκώνουνται, ἡ οὐρά του φουσκώνει. Μοῦ ρίχνει μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ γιὰ ὅσα τοῦ εἶπα, καὶ τρεχάτος πηδάει ἔξω, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἱερόσυλο.

Κι' ὁ Θεὸς βρέχει ἀδιάκοπα γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ κάπου-κάπου ἀκούονται οἱ φωνὲς τοῦ θυμωμένου γάτου μου κι' οἱ διαμαρτυρίες τοῦ Μπιρμπῆ.

Αὐτὲς μόνο διακόπτουν τὸ μονότονο καὶ πληκτικὸ θόρυβο τῆς βροχῆς, ποὺ κτυπᾷ στὸν πλακόστρωτο δρόμο.

Ἀετιδεὺς

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ CHATEAUBRIAND

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 71)

Τὸ νησὶ εἶν' ἔρημο (*). Ἀνάμεσα στὸ ἀπάνω χόρτο φυτρώνουν λουλουδάκια μαβιὰ καὶ μεγάλες τσουκνίδες. Ὁ τάφος εἶναι καμωμένος ἀπὸ τρία κομμάτια γρανίτη, ἕνα γιὰ τὸ βάθρο, ἕνα γιὰ τὴν πλάκα κι' ἕνα γιὰ τὸ σταυρό.

Θὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ ἀπὸ κάτω, μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὴ θάλασσα: μέσα σ' αὐτὸ τὸν τάφο ἡ ἀθανασία του θὰ εἶναι ὅπως κι' ἡ ζωή του, ἔρημη καὶ τριγυρισμένη ἀπὸ τρικυμίες. Τὰ κύματα, μὲ τοὺς αἰῶνες, θὰ ψιθυρίζουν γιὰ πολὺν καιρὸ γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀνάμνηση.

Στὶς τρικυμίες, θὰ πηδοῦν ὡς τὰ πόδια του, ἢ τὰ καλοκαιριάτικα πρωϊνά, ὅταν ἀνοίγουν τὰ πανιά καὶ τὰ χελιδόνια ἔρχουνται ἀπ' εἰς ἀπέραντες θάλασσες, γλυκὰ καὶ χαδιάρικα τὰ κύματα θὰ τοῦ φέρνουν τὴ μελαγχολικὴ ἠδονὴ τῶν ὁριζόντων καὶ τὰ χάδι τῆς ἀπαλῆς αὔρας. Κι' οἱ μέρες ἔτσι κυλῶντας, ἐνῶ τὰ νερὰ τῆς πατρίδας του θὰ τρέχουν ἀπ' τὴ κοῦνια του στὸν τάφο του, ἡ καρδιά τοῦ Ρενέ, παγωμένη πιά, σιγανὰ θὰ σκορπισῇ στὸ ἄπειρο μὲ τὸν ἀτέλειωτο ρυθμὸ αὐτῆς τῆς αἰώνιας μουσικῆς.

(Flaubert) *Τιτάνια*

(*) Τὸ Grand-Bay, νησάκι κοντὰ στὰ Saint-Malô, τὴν πατρίδα τοῦ Chateaubriand.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 38)

Κεῖνο τὸ πρωὶ πῆγα κι' ἐγὼ στὴν ἀγορὰ ποὺ εἶχαν ψάρια ὄχι γιὰ νἀγοράσω, ἀλλὰ ἔτσι γιὰ νὰ μάθω τὴν τιμή τους...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγοραστές,—ὁ Γιῶργος,— ρώτησε τὸν ψαρὰ ἂν εἶναι καλὰ τὰ ψάρια του. Ἀλλὰ ὁ ψαράς, ἀπὸ τὴν πολλή του ἀπασχόληση μὲ τοὺς ἄλλους πελάτες, δὲν βρῆκε καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, παινεύοντας βέβαια τὰ ψάρια του.

Ἕνας ἄλλος ὅμως ἀγοραστής, μὲ ψάρια στὸ χέρι, ποὺ κατὰ τύχη ἦταν στραβός, θέλησε νὰ πληροφορήσῃ τὸ Γιῶργο πὼς ἦταν καλὰ τὰ ψάρια, καὶ τοῦ λέει:

—Εἶναι φρέσκο πρᾶμμα, κύριε..

—Κάν' ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ; τὸν ρωτάει ὁ Γιῶργος.

—Τί διάβολο, στραβός ἤμουν ἐγὼ ποὺ τὰ πῆρα; ἂν δὲν ἦταν καλά, δὲ θὰ τἄβλεπα; ἀπαντᾷ μὲ θυμὸ ὁ στραβὸς ἀγοραστής.

Ἀκράτητο Γέλιο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τρία ἀδελφάκια ἐρίζουν ποιὸς ...δὲν θὰ πάῃ στὸν μπακάλη. Κἀθένας λέει πὼς εἶναι κουρασμένος καὶ δὲν μπορεῖ Κι' ὁ Ντιντής:

—Ὄχι! γιὰ μαζευτοῦμε ὅλοι καὶ... νὰ πᾶτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παντοχοῦ Παρόντος

* * *

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ὑπηρέτης ζαχαροπλαστείου.

—Γκαρσόν! τί μύγες εἶν' αὐτὲς στὰ γλυκὰ ποὺ μοῦ ἔφερες;

—Ἀχ, κύριε!... οὐδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἥρωος τ. Κιουτάχειας

* * *

Στὸ σχολεῖο.

—Ποιὸς ἐφεῦρε τὸ ἀλεξικέραυνο;

Ἕνας μαθητὴς μετὰ σκέψιν:—Μὰ... κάποιος Ἀλέξης! Καὶ γι' αὐτὸ θὰ λέγεται ἀλεξικέραυνο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

Ἐκδίδεται λίαν προσεχῶς νέος τόμος ἀπὸ τὴν σειράν:

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ὁ ὁποῖος θὰ περιέχῃ τὸ Θυμάσιον παιδικὸν μυθιστόρημα τοῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Φαίδωνος*):

«Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

Ὡραιότατον βιβλίον, εἰκονογραφημένον καλλιτεχνικῶς μὲ 24 σκίτσα τοῦ ΑΝΤ. ΒΩΤΤΗ, *εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ καὶ σχῆμα τῶν «Ἁπάντων Ξενοπούλου», μὲ κομψότατον δίχρωμον ἐξώφυλλον, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Ἑστία»...— Βιβλίον διὰ μεγάλους καὶ μικρούς. Κόσμημα κάθε βιβλιοθήκης.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 31 Ἰανουαρίου 1922

ΠΡΩΤΑ-πρῶτα μιὰ παράκληση τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος): Νὰ δεκιβάσω τὶς θερμότερες εὐχαριστίες του σὲ ὅσους καὶ ὅσες θυμήθηκαν νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ νὰ τὸν εὐχηθοῦν «νὰ χαίρεται τὸνομά του» (25 Ἰανουαρίου). Τὸν συγκίνησαν πολὺ οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς τῆς ἀγάπης τῶν φίλων μας καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ψαΐα λόγια τοῦ *Γ. Ν. Ἀνθούση* ἀπὸ τὸ Βόλο: «Σᾶς εὐχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια, γεμάτα ἀπὸ δαδειὰ καὶ δυνατὴ δημιουργικὴ διάθεση, χρεμῶντας ἔτσι στὸ ἄγαλμα τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης τὰ πιὸ πολύτιμα καὶ σπάνια στολίδια».

Νέα αὔξηση ἀναγκάσθηκα νὰ κάμω στὴν τιμὴ τῶν Τόμων Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης. Οἱ μεγάλοι ἔχουν τώρα 50 δραχμὲς κι' οἱ μικροὶ 15. Κοιτάζετε πάντα τοὺς Τιμοκαταλόγους.

Καὶ μιὰ κανονιά, μπουμ! *Ὁ Δημ. Ι. Νάκος* καὶ ἡ *Ἀμαδουὰς* μοῦ καταγγέλλουν ὅτι τὸ κομμάτι τοῦ *Πανούργου Ὀδυσσέως* «Ὁ Ψαρὰς», ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ Σελίδα τοῦ Του φύλλου, εἶναι ἀντιγραμμένος ἀπὸ ποίημα τῆς *Χάριτος*, δημοσιευμένο στὸν τόμο τοῦ 1916: «Μὲ τὸ φεγγάρι σύντροφο σὲ θάλασσα ἄστρο ἐνιὰ —γοργὰ ρίχνει τὰ δίχτυα του χαρούμενος ψαρᾶς...» κτλ.—Πρὶν ἐπιβάλλω στὸν *Πανούργο Ὀδυσσέα* τὴν τιμωρία ποὺ ὁρίζει ὁ Κανονισμός, περιμένω τὴν ἀπολογία του.

Τὸ *Πυροβολιάτικο*, τὸ προσφυγόπουλο, μοῦ γράφει: «Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας τὴ *Σπανιόλα* γιὰ τὶς 25 δραχμὲς ποὺ μοῦ ἔστειλε. Εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ τὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ εἶνε αἴτία καὶ σὲ παίρνω καὶ περνῶ μαζί σου εὐχαριστῶ ὥρες. Ἂν ἔλθῃ κι' ὁ ἀγαπημένος μου μπαμπᾶς, ποὺ ἔμεινε κεῖ ἀιχμάλωτος, τότε ἡ χαρά μου δὲν θὰ ἔχῃ ὅρια καὶ θὰ ἐξαστοῦν ὅλα». Τοῦ τὸ εὔχομαι ὁλόψυχα.—Ἀ, ναί κι' ἡ καλή μου φίλη *Καλυψὼ Α. Θυμανάκη*, ἀπὸ τὴ Ρόδο, μοῦ ἔστειλε γιὰ τὸ *Πυροβολιάτικο* 20 ἰταλικὰ φράγκα κι' ἄξ.ἐμψη νὰ τοῦ τὰ δώσω.

Τὸ παρακάτω σου εἶναι δίκιο, *Ἀπερη Νίκη*: πολὺν καιρὸ ἔκαμα νὰ σοῦ ἀπαντήσω «γιὰ νἀβλέπες καὶ αὐ τὸ ψευδώνυμό σου στὴν Ἀλληλογραφία, ποὺ τόσο τὸ ἐπιθυμοῦσες...» Ἀλλὰ πίστεψε πὼς αὐτὸ δὲν ἔγινε ἐπίτηδες; Μέσ' στὴ γραμματοπλημμύρα τοῦ Δεκέμβρη, ἄρησα νἀνοίξω καὶ νὰ ἐκτελέσω τὰ γράμματά σου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, καλή μου φίλη ποὺ τόσο μαγαπᾶς. Ἀσπαζόμαι καὶ τὸν *Νοματαγῆ*. Νὰ μοῦ γράφετε.

Μπά, μπά! Ἀκοῦστε τί μοῦ γράφει ὁ *Ρεμβασμὸς Ψυχῆς*: «Κτυπᾷ τὸ κεφάλι μου τώρα, ποὺ ἐνῶ τὸ καλοκαίρι περίμενα νὰ τελειώσῃ ἡ περιοδεία μου γιὰ νὰ ἔλθω στὰς Ἀθήνας καὶ νὰ σὲ ἰδῶ, ἦλθα, καὶ μάλιστα ὡς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου· ἀλλά... τὴν τελευταία στιγμὴ ἐδίστασα κὰι τράβηξα τὴ θεία μου μακριά!..» Περίεργο πράγμαι! Ἔστι ἐκάνε κι' ὁ Τέλλος "Ἀγραις σὰν ἦταν μικρός. Καὶ θυμοῦμαι πὼς μιὰ φορά, ποὺ ἀνέβηκε ἡ θεία του μοναχὴ καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἐκεῖνος ἔμεινε κάτω, ἔστειλα καὶ μοῦ τὸν ἔφεραν ἀπάνω μὲ τὴ βία κι' ἔτσι τὸν ἐγνώρισα κι' ἀπὸ κοντά. Ὁ *Ρεμβασμὸς Ψυχῆς* ἤμως εἶναι μεγάλο κορίτσι, ποὺ ἀπ' τὴν πολλὴ ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχει, οὔτε μάφίνει, οὔτε θὰ μάφήσῃ ποτὲ τὸ κῦπος δὲν ἀφίνει κανεὶς τὴ μητέρα του». Καὶ νά, ἔρχεται ὡς τὴν πόρτα μου καὶ διστάζει νἀνεύῃ νὰ μὲ ἰδῇ! Ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάκη καὶ τοῦτο.

Ἀ, ὥστε γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραφες τόσον καιρό, *Ἀγοροκόριτσο!* «οἱ χορεύοι καὶ τὰ τέντυς σὲ ξεμυαλίσαν ἔ;—Ἔλα, δὲν πειράζει. Ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία σου δὲν μπορεῖ καὶ νὰ μὴ ξεμυαλιστῇ κάποτε μὲ τοιοῦτα αὐτὰ διασκεδαστικά. Φτάνει ποὺ μὲ ξαναθυμήθηκες καὶ ποὺ ἔχεις πάλι τόσο καλὲς διαθέσεις. Κοίταξε λοιπὸν νὰ κάμῃς ὅτι μπορεῖς «τώρα ποὺ οἱ χρονιὲς εἶναι τόσο δύσκολες». Καὶ περιμένω τὴ φωτογραφία.

Νὰ καὶ ὁ *Κ. Ζεβελῆς*, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ποὺ «διὰ τῆς παρούσης του μοῦ καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι: ἐν ὅσῳ ζῇ, οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ τερπνὸν καὶ διδακτικὸν μου περιοδικόν». Καὶ μοῦ στέλνει τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς τοῦ,—γρόσια Δ. 50, σωστά! —καὶ μοῦ ὑπόσχεται πὼς καὶ 'ς ἄλλους θὰ μὲ συστήσῃ νὰ γίνουν συνδρομητά!.—Μὰ τὸν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ καὶ περιμένω.

Μικρὰ Ἡθοποιός, ἔχω ἐμπρός μου ἕνα, δυό, τρία... τέσσερα ὡραῖα γράμματά σου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς φροντίδες, τὶς ἐνέργειες καὶ τὰ καλὰ λόγια. Ἐνέγραψα τὸ κορίτσάκι «ποὺ τὸ τραβῆξα σὰ μάγισσα» κι' ὅλες τὶς παραγγελίες σου ἐξετέλεσα. Πῶς νὰ σὲ συλλυπηθῶ τώρα,πῶς νὰ σὲ παρηγορήσω γιὰ τὸ θάνατο τῆς λατρευτῆς ἐξαδέλφης σου; Τὴ μονῆ. Σὺ ἡ ἴδια τὸ λές τόσο ὡραῖα: «Δὲν ἦταν θέλημα Θεοῦ; Ἄγγελος κατέβηκε καὶ "Ἄγγελος ἐπέταξε».

Ταλκάβ, ἔλαβα ὑπ' ὄψει τὴ σύστασή σου γιὰ τὴ φωτογραφία καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις.

Κισσέ, σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ ὅλα. Ἡ *Πυθία* θὰ εἶδε τὸ κανονάριο τῆς ψευδώνυμο.

Δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω, *Κοραῆ* (τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἐπρόκειτο σὰ σοῦ ἀνεκρίβη) καὶ ἂν δὲν ἀντιγράφω ἐδῶ τὴν τόσο κολακευτικὴ περίοδο τοῦ γράμματός σου, εἶναι γιὰ νὰ μὴν ἐκθέσω τὴν ἰδιοτιμή σου καὶ σοῦ φανερώσω τὸ ψευδώνυμο. Θὰ τοῦ μόνο στοὺς φίλους μου, ὅτι ἂν καὶ πενηντοχρονίσανε, ἔγεννες συνδρομητὴς γιατὶ ἀγαπᾷς τὸ περιοδικό μας κι' εὐχαριστεῖται νὰ τὸ διαβάζῃς. Ἡ *Θεσσαλία* καὶ ἡ *Καίνα* ἐνεγράφηκαν καὶ βέβαια, ἂν θέλουν, μποροῦν νὰ πάρουν ψευδώνυμα, σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγὸ ποὺ θὰ δοκιάσουν.

Ὡραῖας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γόρδιος Δεσμός*, *Ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους*, *Βοσκοπούλα τοῦ Ἄνου* (νὰ τῆς ζήσῃ κι' ἡ ἀνιψούλα, νὰ μοῦ τὴν κάνῃ συνδρομήτρια!) *Καλυψὼ Α. Θαμ. Βεστρίκη*, *Καλαματιανὸ Λουλούδι*, *Ἀνθισμένη Ἄνοιξις καὶ Σόλων Ἀπελέκητον*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, διὰ τὴν Α' ἢ Β' Τριμηνίαν τοῦ 1923,

Ἀποροίπτονται: «Δραπέτης Ἄγγελος» τῆς *Μωρᾶς Ἡδοποιοῦ*. Κάλὴ ἡ ἰδέα καὶ κάτι μπορουσε νὰ γίνῃ, ἀλλὰ δὲν ἔγινε Λίγα κομμὰ μέρα ὁλόφραση (;;). *Στρίγγλα*, κ. (*Ἀσα*). *Μαύρη Πεταλούδα*, κ. (*Ἰδε*) *Ἀλεξανδρινή*, *Πεταλούδα*, κ. (*Ἰδε*) *Φρένα*, ἀ. (*φρενόκ*) *Κοραῆς*, ἀ. (*ΚΤ*). *Ζαντάκ*, ἀ. (*ΝΒ*). *Κυματίζουσα Γαλανόλευκη*, ἀ.(*ΙΚ*). *Νέλσων*, ἀ. (*ΝΣ*). *Τραγούδι τῆς Πατρίδος* ἀ. (*ΜΚ*). *Μαρία Στούαρτ*, κ. (*ΟΔ*). *Ψεύτικο Γέλιο*, ἀ. (*ΝΜ*). *Κόρη τοῦ Μωρᾶ*, κ. (*ΕΚ*). *Ρουσάκι*, κ. (*ΜΔ*). *Μπρμπανάκισσα*, κ. (*ΕΓ*). *Πολυτρίχι*, κ. (*ΤΓ*). *Φιλόμουσος*, κ. (*ΠΛ*). *Κυματίζουσα Κυανόλευκος* ἀ, (*ΠΣ*). *Τζέμμα*, κ. (*ποιό;*) *Ἀθυγγανίς*, κ. *Μυστηριώδης Τζεντελμαν*, ἀ. (*ΣΚ*). *Θρίαμβος τοῦ Δικαίου*, ἀ. (*ΣΚ*). *Ἀτρόμητος Δέων*, ἀ. (*ΣΚ*). *Πρίγκηψ Ροδόλφος*, ἀ. (*ΣΚ*). *Ἀνεμοστρόβιλος*, ἀ. (*ΣΚ*). *Βοῦ-Φάγγ*, ἀ. (*Κινέζος*). *Ἀλπινιστὴς* ἀ. (*ΓΝ*). *Σμυρναϊκὴ Αὔρα*. ἀ. (*ΠΒ*). *Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα*, κ. (*ΓΙ*) *Γυιὸς τοῦ Ἀετοῦ*, κ. *Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας*, ἀ. *Θέλμα*, κ. *Κόψ*,ἀ.*Ταλκάβ*, ἀ. *Σουλιωτοπούλα*. κ. *Κεραυνοβόλος Ἱππότης*, ἀ. *Μικρὰ Ἀσιανή*, κ. *Πειρίς*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ κοῦ προτάσεις δραχ. 1,50 Διὰ τὰς περισσότερον λεπτὰ 30 ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν ἡ Μαύρη Πεταλούδα μὲ Ρίταν, Κιτρίν, Βσατρίκην—ἢ *Ἀλεξανδρινὴ μὲ Ἄγκυραν, Ἐλευθερίαν, Μαργαρίτα, Ρόδιαν*—τὸ *Καλαματιανὸ Λουλούδι μὲ Γάλο Ἄνθη, Θῖνο Ἄλη, Σκόρπια Φύλλα, Ἀμυδρὰ Λάμψη, Σεπφόρα Ἀλδή, Ζανθὴ Ἑλληνοπούλα, Ζανθὴ Μαρκησία, Φιφή, Μονάκριβη, Ζωήτα Θελασσοπούλι, Νεφέλη, Ἀγριοκάτσικο, Ἠλέκτρα, Ἀφρόκριτο*—ὁ *Χάϊνε μὲ Λίστ, Μπετόβεν, Μόζαρτ, Καίσην, Ἀστόχαστη, Ὀνειρ. Πελάτι, Τρελ. Πεταλούδα, Πικρὸ Χαμόγελο, Σίπυλον, Ραϋμόνδον, Κίτρ. Μάσκαν, Φρέδον, Τρουβέραν, Ἄρην*—ἢ *Σμύρνη μὲ Κύκνο, Ὀνειρεμένη Ἑλλάδα, Γυιὸν τοῦ Ἀετοῦ*—ἢ *Κυματίζουσα Γαλανόλευκος μὲ Ἑλλάδας Ἀγκαλιά, Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, Χιώτικο Τριαντάφυλλο, Δοξασμένη Γαλανόλευκη, Ἠλιογέννητη.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Διαπλασόπουλο (ὄχι, ἔννοια σου· δὲν σημαίνει πὼς μᾶς γαπᾷ λίγο ὅποιος μοῦ γράφει λίγα) *Πονεμένο Χαμόγελο* (κι' ἐγώ, γιὰ ὅλ' αὐτά, εἶμαι κατευχαριστημένη, περιμένω τὴ φωτογραφία σου) *Μαρίαν Γ. Χαλ.* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο τἄλληλογραφοῦμε;) *Καρυοθραύστην καὶ Σουλιωτοπούλαν*(γιὰ τὸ ξεσπάθωμα ὑπερευχαριστῶ, καὶ γιὰ τὴ φροντίδα τῶν ἀνανεώσεων καὶ πάντα περιμένω..) *Τζέμμαν* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαίρω ποὺ σᾶς ἄρεσει τόσο τὸ περιοδικό μου· εὐχαριστῶ καὶ τὸ μπαμπᾶ γιὰ τὰ καλά του λόγια) *Ἰδασμὸν* (τίποτα! μόνο γραμματοπλημμύρα.. τὸ ποῦ θέλει βαφτεῖ δίαν εἶναι ἀναφορικό—ἀντὶ ὁ ὁποῖος κτλ.—καὶ περισπωμένη ἄταν εἶναι τονικό·—«ποῦ πᾶς;»—ἐπίσης τὸ πῶς, βαρεῖα ἄταν εἶναι ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ περισπωμένη ἄταν εἶναι τονικό· «πῶς εἶπες;;») *Ἀνοιξιάτικο Τριαντάφυλλο* (εὐχομαι νὰ γίνῃ καλὰ ὁ ἀδελφούλης σου· μὴν ἀπελπίζεσαι) *Κεραυνοβόλον Ἱππόμην* (ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς τώρα δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ κατασκευὴ Σημάτων· θὰ ἐκόστιζαν τόσο πολύ) *Κολόμβον* (ἢ λέξις λεπτὰ 40.) *Ψεύτικο Γέλιο* (πολὺ καλὸ· ἄλλα γράφεται μόνο μὲ ἰῶτα·) *Δ. Λαμπαδίτην* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν κάρτα· κοῖ γιὰ ὅτα γράφεις· βέβαια θὰ σ' ἐγγράψω ἀπὸ τὸν ἄρανο· ἀλλ' ὅσο νὰ πάρῃς ψευδώνυμο, δὲν μπορεῖς νὰ στέλνῃς γιὰ τὴ Σελίδα) *Δόμναν Χεραλ.* (θὰ περιμένω!) *Τολστόϊ* (μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, καὶ πιὸ συχνὰ ἀκόμη γιὰ μοῦ γράφῃς· χαιρετίσματα στὸν ἀδελφό σου, τὸν πολιό μου φίλο!) *Ἐπαναστατικὸν Δθεαιον* (γράσε μου λοιπὸν τώρα ποὺ ἔχετε παύσεις!) *Ἠρώ, Ροδοδάφνην, Φώτην Πλανήτην*, κτλ. κτλ.

Ταζὴν Καρρέρ, Γελοῖαν, Δημ. Τριφ. Ἀγαμέμνονα Καρ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἰανουαρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2160ου Διαγωνισμοῦ τόσων. Αἱ λύσεις ἐκκαὶ μέχρι τῆς 1ης Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς παρεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἐκδοθῇ δημοσιευθῇ.]

129. Δεξίγριφος

Μὲ τὸ πρῶτο μου ρωτῶ,
Μὲ τὸ ἄλλο συμπεραίνω
Καὶ τὸ ὅλο θὰ φορῶ
Ὅταν... Πάπας θενὰ γένω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππολότου

130. Συλλαβόγριφος

Τρία σύμφωνα, ἓν φωνῆεν,
Στὴ σειρὰ ἂν τὰ προφέρῃς,
Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χώρα
Θάκουσθῇ, ποὺ τήνε ἔρεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομ. Στρατηλάτου

131. Λογοπαικτ. Στοιχειόγριφος

Χώρα εἶμαι, ἀλλὰ ποία,
Αὐ ὁ δὲν ἔχει σημασία...
Μόνο ἂν μποκεφαλίσῃς,
Εἶν' ἐλπίδα νὰ μὲ λύσῃς
Πρὶν περάσῃ καμμιὰ ὥρα...
Μὲ κεφαλοβαίνεις τώρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρηγοκινδύνου

132. Μεταγραμματισμὸς

Πολλὲς φορὲς θὰ ἔτυχε
Ψηλὰ νὰ μὲ κοιτοῦμε·
Μὰ τὸ κεφάλι ἂν ἤθελες,
Ὦ λύτα, νὰ μαλλάξῃς,
Θὰ μὲ κατέβαζες εὐθὺς
Στὸν κόσμον ἐδῶ-κάτω
Καὶ θἄβλεπες καλούς, κακοὺς
Νὰ κάνω ἄνω-κάτω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεαλαμπουριστοῦ

133. Σίγμα

+ + + + + + = Χώρα Ἑλλην.
* + * * * * = Ἄνθος.
* * + * * * = Τυχερό.
* * * + * * = Λαχανικό.
* * + + * * = Πλανήτης
* + * * * * = Θηρίον.
+ + + + + + = Ζῶον χρήσιμον
Οἱ σταυροὶ διαγωνίως, ἄνω θεός· κάτω νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλίου

134–138. Φωνηεντόγριφος
ΜΑΡ-ΣΑΤΓ-ΧΡΡΔ-ΜΑ ΡΣΤ

Μεταξύ τῶν συμφώνων τούτων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις, εἰς ἕκαστον σωρόν, δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθῇ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φωνῆεν, ὅσοιδήποτε φορὰς ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις,

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πυροβολητάκι

139. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

6, 3, 2, 1, 10 — : X + = 0

(Ἡ τάξις τῶν ἀριθμῶν δὲν θὰ μεταβληθῇ. Τὰ ριθμητικὰ σημεῖα θὰ παρεντεθοῦν οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι 0.)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἥρας

140. Ἐλλιποσύμφωνον

α - αα - οει - ωτι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαινάλδρου

141. Γρῖφος

ἐρῃ
ηγ
γιν γιν γιν ΟΙΚΟΣ ηγ ηγ
γιν γιν γιν μων
ηγ η
ηγ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

142. Chemin de fer

*** N *** S *** N *** E

Κάθε βαγόνι ἑνώνεται μὲ τάλλο καὶ σχηματίζεται τὸ τραῖνο. Δηλαδή: Τὸ τελικὸν γράμμα κάθε λέξεως εἶναι καὶ ἀρχικὸν τῆς ἑπομένης. Θἀναγνωσθοῦν δὲ κατὰ σειράν: Θηρίον, πόλις τῆς Γαλλίας, πτηνὸν ᾠδικόν, ὀρυκτόν. (*Νέον εἶδος Ἀσκήσεως*)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάσσον

143. Logogriphe Homonymique.

1.—Indispensable à l' homme
Autant que de bon air;
2.—Une sorte de pomme
D' un arbre toujours vert.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νανουρίστρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 42

591. Νικομήδεια (νικῶ, Μήδεια). —595. Σημασία-σημαία. — 596. Θεοδώρα—Δωροθέα.—597. Ὁ κύψελος, ἡ κυψέλη.

598. Α Α Γ
Ι Φ Α
Α Ρ Α
ΣΤΟΜΑ
Δ (1. ΘεΕΑΡχή ..2
Ι ΑΠΟρία...3πΡΟ
Τ Η..)
Η

599. ΕΑΡ
ΑΠΟ
ΡΟΗ

600. ΒΕΝΕΤΙΑ (Βαρύς, Εὐφυής, Νοῦς, Ἔμπειρος, Τίμιος, Ἴλαρός, Ἀσθενής).—601. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ (τέλμα, ὁπλοποιός, λοιμός, ἐπιμέλεια, μόλυβδος, Ἀπόστολοι, ἵππος, στέμμα).—602. Ὁ ἑλκῶν κλαῶν δανείζει Θεῷ. —603. *Καλὸν ἐντάφιον ἡ βασιλεία*, (κάλον ἐν τᾷ φῇ, ὄνοι, βάση, λεία.)—604. Σαρδηνία (sardine, ζα)—605. Commissionnaire.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημά). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ σχεδία δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 50, καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ' — 242)

Πετῶσα εἰς τὸν κῆπον τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἅπαντας.
Μαύρη Πεταλούδα

(ΚΓ' — 243)

ΦΩΣ ΦΑΝΑΡΙ
Ἀδερφάκι ΤΡΟΥΓΕΡΔ,
Γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσουμε σοῦ λέμε ὅτι εἶσαι ὁ Λέων Πατρινὸς καὶ σοῦ δίνουμαι τὸ «Μεγαλόσταυρο τῆς Ἀχαρνιστίας».
ΛΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ,
εἶσα ἀπαράλλαχτη μὲ τὴν Πην. Ροτζάϊρον ΝΙΚ ΚΑΡΓΕΡ=Λορέντζος Καῖρης
Pour savoir. . ΚΑΡ. ΚΑΡ

(ΚΓ' — 244)

ΕΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΕΙΑ τοῦ 1922

(ΚΓ' — 245)

Ρουμὴ ὑσσῶ Διαγωνισμὸν Γραμματοσήμων. Σ' ὅσους στέλλοντας φάσαντω μὲ κόρεαν. ραβεῖα δύο. Προθεσμία μήνας. Στεῖλατε: Κωνστ. Πετράκην, Πλατὺ Σοκάκι, Ἡρακλειον Κρήτης.
ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' — 246)

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ!..
Ἀσύρματος ΤΡΟΥΓΕΡΔ
ΑΘΗΝΑΙ, 3 Σταθμὸς
ὥρα 18.27' Βοτανικοῦ
Η «ΟΜΙΧΛΗ», ἥτις ἐσκίαζε τὸν Διαπλασιακὸν ὁρίζοντα, διελύθη αἰσίως. Ὄπισθεν ταύτης ἀνεφάνησαν αἱ μορφαὶ τῶν ἀδελφῶν Δερδενέ...
(παρεμβολὴ ἕνεκα τοῦ πνεύσαντος «Μαΐστρου» καὶ τῆς τρομερᾶς «Καταιγίδος»)

(ΚΓ' — 247)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ διαγωνισμῶν «*Κόψ*». Μ. Μυστικῶν: Μεγάλη Ἑλλὰς (Βραβ. δρ. 5. Κάρτ-ποστάλ: Ἰαβέρης (Βραβ. δρ. 5). Ζητήσατε βραβεῖα ἀπὸ Διάπλασιν. ΚΟΨ

(ΚΓ' — 248)

Ἀποτελέσματα Κάρτ-ποστάλ: Πηδηχτούλης. Μ. Μυστικῶν Τριανταφυλλένια. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

(ΚΓ' — 249)

Παρακαλῶ, ἐκεῖνοι ποὺ στέλνουν στὸν Διαγωνισμόν μου νὰ ξυγίζουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον τὴν ἐπιστολήν των καὶ νὰ κολοῦν τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον, διότι δὲν θὰ παραλαμβάνω ἐπιστολὰς βεβαρυμένας μὲ πρόσθετα ταχυδρομικὰ τέλη.
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΓ' — 250)

Ματωμένη Δύση, στεῖλε τὴ διεύθυνσή σου, διότι μέσῳ Διαπλάσεως μόνο ἕνα γράμμα ἐπιτρέπεται νὰ διαβιβασθῇ.
Ὄνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' — 251)

Παραιτοῦμαι τοῦ Δημοψηφίσματος γιατὶ τὸ ψευδώνυμόν μου *Ἀθάνατη Ἑλλάδα* δὲν εἶχε πέρασι ἐγκριθῇ, καὶ ὑποστηρίζω μὲ τὰς ψήφους μου τὴν *Τριανταφυλλένια*. Παιδιά, ὅλοι πρέπει νὰ τὴν ψηφίσετε τὴν τόσο εὐγενικιά *Ἠλιογέννητη*.
Ὄνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' — 251α)

Κάτω τὰ πολιτικά, ἐτελείωσε! Ζήτω ἡ *Γλυκειά μας Πατρίδα*

(ΚΓ' — 252)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΔΙΑΓΟΡΑΣ» Ἰδρύθη ἐν Ἀθήναις. *Πρόεδρος*: Γεώργ. Λεωνιδάκης. *Γραμματεύς*: Σπυρ. Ναουμίδης. Ζητοῦνται μέλη. Γράψατε: Σπυρ. Ναουμίδην, Χατζηχρήστου 7, Ἀθῆναι.

(ΚΓ' — 253)

ΟΧΑΪΝΕ ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας ἡλικίας 15—17. Προτιμῶνται, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σύρου. Δ]σις: Καρολον, ρ. τ. Ἀθήνας.

(ΚΓ' — 254)

Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν ΧΑΪΝΕ. Προθεσμία μῆνας. Βραβεῖα δύο. Δ]σις: Κάρολον, ρ. τ. Ἀθήνας.

(ΚΓ' — 255)

Ἀγαπητοί μου φίλοι, ἐλπίζω νὰ μὲ ὑποστηρίξετε εἰς τὸ Δημοψήφισμα μὲ τὸ ψευδώνυμον ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ *Κόψ*

(ΚΓ' — 257)

«Σ Β Σ Δ.»
Διαπλασόπουλα! Ἐμπρός! λάβετε μέρος στὸν διαγωνισμόν μας. Κοστίζει τίποτε; Ὄχι!!

(ΚΓ' — 258)

Ὅσοι καὶ ὅσαι θέλουν νὰ χύσουν λίγο βάλσαμο στὴν καρδιὰ μιᾶς δυστυχισμένης, ἂς στείλουν Μ Μ. πρὸς παρηγορίαν, καὶ ἐκείνη θὰ τοὺς εἶναι εὐγνώμων διὰ παντός. Δ]σις: Ἀνίδα Ἀγγελικὴν Νικολάου (Διὰ Η, Ρ.). Παπαρηγοπούλου 57 Θεσσαλονίκην.
ΗΡΩ

(ΚΓ' — 259)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ
ἔχεις τὴν ψῆφον μου.—ΗΡΩ

(ΚΓ' — 260)

Ρίτα, *Ἑλλάδας Ἀγκαλιά*, Σᾶς εὔχομαι μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τὸ νέον ἔτος. Ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν Σας ἐπὶ τῇ ἐορτῇ του εὔχομαι ἔτη πολλά,
Σταῦρος Μελισσάκης

(ΚΓ' — 261)

Νικητή, εἶσαι λανθασμένος· ἐρωτᾶμε τὴν Διάπλασιν; —*Κόψ*

(ΚΓ' — 262)

Μπερμπαντάκο, *Ἰαβέρη*, *Ἄρατε*, κλπ. Ἐλπίζω νάχω τὴν ψῆφο σας καὶ τῶν φίλων σας.
Γλυκειά Πατρίδα

(ΚΓ' — 263)

Ἀνεμοστρόβιλε, Μελισσογενή! ποῦ βρίσκεσθε; Γράψατε: Γεώργιον Γεώργιαδην, Βοδενὰ (Μακεδονίας) διὰ χωρίον Δραγουμάνιτσα.

(ΚΓ' — 264)

Ἀγγελε Εἰρήνης, εὐχαριστῶ· στέλλω. *Νόρμα*, διεύθυνσις ἡ τῆς ἀγγελίας ΚΒ'—1115 δι' ἐμέ
ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΓ' — 265)

Ἀνθὴ Ρουμανούλα, δέξου τὰς ἐκ μέσου καρδίας εἰλικρινεστέρας τῶν εὐχῶν μου διά τε τὰς ἑορτὰς καὶ τὸ νέον ἔτος.
Υἱὸς τοῦ Ἰονίου

(ΚΓ' — 266)

ΚΟΜΗΤΗΣ ἀναφαίνεται στὴ Διαπλασιακὴ Γῆ. Φυλαχθῆτε μὴ καήτεσε!!

(ΚΓ' — 267)

Ρίτα, ἀφοῦ ἔχεις φιλία μὲ τὸν ἀδελφό μου, δέξου κι' ἐμένα.
ἡ Δόκιμος τῶν Ἀθηνῶν

(ΚΓ' — 268)

Σκούπα, φαίνεται πὼς μὲ ξέχασες.—*Δόκιμος τ. Ἀθηνῶν*

(ΚΓ' — 269)

Κίρκη, ὅταν σφυρίζουν ἀκόμη νομίζεις ὅτι εἶναι ὁ Μπερμπαντάκος;
Δόκιμος τῶν Ἀθηνῶν

(ΚΓ' — 270)

Μπερμπαντάκο, πιστεύω νὰ σ' εὐχαρίστησα μὲ τὴν Μπερμπαντάκισσα.—*Δόκ. τ. Ἀθηνῶν*

(ΚΓ' — 271)

Νίτσα, Δόξα Ματωμένη, γιατὶ ἡσυχάσατε; Τώρα δὲν σᾶς βλέπω στὴ Διάπλασι.
Δόκιμος τῶν Ἀθηνῶν

(ΚΓ' — 272)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

(ΚΓ' — 273)

Μυστηριώδη Ἱππέα, Βέβαια, πῶς νὰ σκεπάσῃς τὴν ὡραία σου ἀνακάλυψη: Δοξασμένη Γαλανόλευκη=Δ. Μεσσαλᾶς. Δειλέ. Περιττὸν ν' ἀπαντήσῃς.
Ἱππόλυτος

(ΚΓ' — 274)

Ὅλοι τὴν ψῆφο σας, παιδιά, στὴν ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ
κι' ἂς δοθῇ κι' ἕνας λευκὸς
στὴν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ. Ἐμπρός!
ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ, ΙΑΒΕΡΗΣ

(ΚΓ' — 275)

ΡΙΤΑ, τετράδιόν σας ἐλήφθη· ἔγραψα· ἔλαβες; ἀπάντησε στὴ Δ]σι: Γεώργιον Γκουρβέλον (Διὰ Γ...) Κιᾶτον.—ΙΑΒΕΡΗΣ

(ΚΓ' — 276)

Καλανθίς, εὐχαριστοῦσα, εὔχομαι εὐτυχίαν σου πρὸς χαράν μου. *Βελιώτικο Κεράσι*

(ΚΓ' — 277)

Κνάσσε, δέχομαι εὐχαριστῶ. Δ]σις: Δα Μαργαρίταν Γεωργιάδου, Λάρνακα Κύπρου. —Ἐπεσμένε Λουρδε, κάρτα ἔστειλα σὺ ποτὲ θὰ στείλῃς.
Ἀφελὴς Κυπριόπουλα

(ΚΓ' — 278)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ κάρτες. Δ]σις: Κώσταν, Ἀβέρωφ 7-Γ, Ἀθῆναι. *Φρένα*

(ΚΓ' — 279)

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ἔχεις τὴν ὑποστήριξί μου. Τοῦτε τοῦ Ἀετοῦ, τί κανεις; Διαπλασόπουλα, ὁ Σύλλογος «Ἀνίκητος» διελύθη ἀκούτε;—ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΕΟΛΙΑΣ

(ΚΓ' — 280)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ: Ἀνεκάλυψα λάθος τὴ ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ.—ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ

(ΚΓ' — 281)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
Διαπλασόπουλα, μὴ ξεχνᾶτε τὸν Διαγωνισμό μας τῆς ΚΓ'—237 Προθεσμία τρίμηνος.

(ΚΓ' — 282)

Ο «ΑΗΤΗΤΟΣ» μετονομάζεται «ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ». Σκοπός: κλείσιμον φρενοπαθῶν. Ὁποιον στείλει 5 δραχμὰς κλείει ὁποιον θέλει δι' ἓν ἔτος. Δ]σις: Μυστηριώδη Βαρῶνον, ρ. τ. Α' Ταχυδρομ. Παράρτημα, Ἀθῆναι. *Ἀρχιφρενοκόμος*: ΧΟΛΕΡΑ, *Φρενοκόμος*: ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ

(ΚΓ' — 283)

Περίδρομε, ἔστειλα. Νύμφη τοῦ Δάσους, Παντάχοῦ Παρών, ἔχετε τὴν ὑποστήριξί μου. Ἀνταλάσσουμε Μ. Μ.; Μεγάλη Ἰδέα, τὰ λησμονῶ ὅλα. Δέχομαι.—*Φάσμα*

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Ἀθῆνα